

“भीठे बच्चे- केवल दुई अक्षर याद गर- हामी सतगुरुका नाति हौं, ब्रह्मा बाबाद्वारा हजुरबुवाको वर्सा लिन्छौं।”

प्रश्न:- चढे तो चाखे वैकुण्ठ रस... यो गायन तिमी बच्चाहरू सँग मिल्छ, अरू सँग मिल्दैन- किन?

उत्तर:- किनकि तिमी सामुन्नेमा उच्च लक्ष्य छ। तिमी बाबाको पास परमधाम घर जान्छौ, फेरि नयाँ दुनियाँमा आउँछौ। अरू कसैको लागि पनि यो गायन हुन सक्दैन। संन्यासीहरू नम्बरवार हुन्छन्, हुन त तिनीहरूमा पनि कच्चा-पक्का नम्बरवार हुन्छन् तर उनीहरूको सामुन्ने लक्ष्य हुँदैन। उनीहरूले वैकुण्ठ रसलाई पनि जान्दैनन्। तिमी बच्चाहरूले नै भन्दछौ- अहिले हामी त्यस्तो मार्गमा हिँड्नु छ जहाँ गिर्नु र सम्हालिनु पर्छ।

गीत:- हमें उन राहों पर चलना है...

ओम् शान्ति। जब गीत बज्छ, बच्चाहरूले सम्झन्छन्- हाम्रो लागि यसमा पनि ज्ञान छ। अज्ञानी मनुष्यको लागि अज्ञान छ। ज्ञानी आत्माहरूको लागि ज्ञान छ। जान्दछौ- वास्तवमा मायाको तुफानले नै गिराउँछ फेरि ईश्वर बाबाले चढाउनुहुन्छ अर्थात् गिरेकाहरूलाई ज्ञानको सञ्जीवनी बुटी दिनुहुन्छ। यदि कोई कामको तुफानमा आयो भने गर्दछ अनि क्रोधको तुफान चल्छ भने पनि गर्दछ। यसरी गिर्नु र चढ्नु हुन जान्छ। चढे तो चाखे वैकुण्ठ रस...। अब यो गीत तिमीहरू बाहेक अरू कसै सँग मिल्दैन। संन्यासीहरू सँग पनि मिल्दैन। हुन त उनीहरू सँग पनि कच्चा संन्यासीहरू होलान् तर उनीहरूको कुनै लक्ष्य छैन। तिमी त सबै भन्दा श्रेष्ठ लक्ष्य छ। उनीहरू शास्त्र आदि पढेर विद्वान् बन्छन्। बाँकी राजाई आदिको कुनै लक्ष्य छैन, यसमा धेरै उच्च लक्ष्य छ। बच्चाहरू जान्दछन्- बेहदको बापदादाले पढाउनुहुन्छ। मम्माले पनि पढाउँछिन् फेरि बच्चाहरूले पनि पढाउँछन्। तिमी हौ शिवबाबाको नाति। अमृतसरमा दादे पोत्रे हुन्छन् फेरि भन्छन् यो सातौं पीढी हो, यो दोस्रो पीढी हो। तिमीलाई थाहा छ- सत्ययुगमा देवताहरूको पीढी चल्छ। पहिलो पीढी, दोस्रो पीढी... यहाँ फेरि तिमी पीढी छैन। एक हजुरबुवा, एक बाबा, एक मम्मा र बच्चा-बच्चीहरू। वस, दादे पोत्रे देखि अगाडि केही भनिदैन। अब यो याद गर्न त अति सहज छ। हामी ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू हौं, ब्रह्मा हाम्रो बुवा हुनुभयो। शिव हजुरबुवा हुनुहुन्छ। उहाँबाट वर्सा मिल्छ। कति सजिलो कुरा छ। हामी हजुरबुवाका नाति-नातिना ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू हौं। ब्रह्मा एउटै बच्चा हुन् शिवका। यस्तो भनिदैन- हामी विष्णु कुमारी अथवा शंकर कुमारी हौं। प्रजापिता एउटै ब्रह्मालाई भनिन्छ। बाबाले अति सहज सम्झाउनुहुन्छ। ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू। तिमी ब्रह्माकुमार-कुमारी बनेका छौ- शिवबाबा सँग वर्सा लिनको लागि। शिवबाबा भन्नुहुन्छ- यसरी कसैलाई सम्झाऊ। याद अवश्य शिवबाबालाई गर्नु छ, जसबाट वर्सा मिल्छ। अरू कसैलाई याद गर्नु भए नर्कको वर्सा मिल्छ- यो त समझको कुरा हो। वर्सा बाबाबाट होइन, शिवबाबा मिल्छ।

स्वर्गका रचयिता ज्ञान दाता उहाँ हुनुहुन्छ। शिवबाबा सुनाउनुहुन्छ ब्रह्माद्वारा, फेरि यी ब्रह्मा पनि सुन्छन्। ब्रह्माको पनि पहिलो बच्ची सरस्वती भनेर गायन छ। ब्रह्माकुमारी सरस्वती जगत् अम्बाको महिमा कति गाइएको छ! शिवबाबाबाट ब्रह्माभन्दा पनि धेरै वर्सा लिन्छिन् त्यसैले पहिला लक्ष्मी फेरि नारायण भनेर गायन गरिन्छ। तिमीलाई थाहा छ— हामी जगत् अम्बा र जगत्पिताका बच्चा भयौं। त्यसो भए किन हजुरबुवाबाट वर्सा नलिने? हामी ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू शिवबाबाका नाति-नातिना हौं। दोस्रो-तेस्रो पीढी छैन, पनाति, खनाति केही छैन। हजुरबुवालाई कसले याद नगर्ला? तिमीलाई थाहा छ— हामी जति याद गर्छौं त्यत्ति विकर्म विनाश हुन्छ। तिमीले कसैलाई पनि सम्झाउन सक्छौ— शिव परमपिता परमात्मा स्वर्गका रचयिता हुनुहुन्छ। वास्तवमा रच्नुहुन्छ ब्रह्माद्वारा, फेरि ब्रह्माकुमार-कुमारीहरूलाई ब्रह्माद्वारा भन्नुहुन्छ— मलाई र वर्सालाई याद गर। देहका सबै सम्बन्धहरूलाई भुलिदेऊ। भनिन्छ पनि— आफू मरेपछि दुनियाँ मरेजस्तै हुन्छ। आत्मा शरीर देखि अलग भएपछि केही पनि रहँदैन। देहको अभिमान निस्कन्छ। हामी बाबाको पासमा आएका छौं, फेरि हामी गोरा बनेछौं। अहिले श्याम छौं। श्याम र सुन्दर बन्ने यो नाटक हो। आत्मा पवित्र सुन्दर बन्छ। अहिले तिमी आत्मा तमोप्रधान बनेको छ, त्यसैले शरीर पनि त्यस्तै छ। सत्ययुगमा तिमी गोरा थियौ। एउटा सुन्दर यात्री आउनुहुन्छ गोरो बनाउन। उहाँको आत्मा त सदैव गोरो छ। कहिल्यै मैला पर्दैन किनकि उहाँ जन्म-मरणमा आउनुहुन्छ। कति सजिलो सँग सम्झाउनुहुन्छ! फेरि पनि यस्ता हजुरबुवालाई बिर्सेर छोडिदिन्छन्, त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ महान्भन्दा महान् मूर्ख अनि समझदार भन्दा समझदार हेर्नु छ भने यहाँ हेर। मूर्ख पनि यस्ता छन् जुन अति सहज दुई कुरा पनि बुझ्न सक्दैनन्। मात्र बुझ्नु छ— हामी आत्मा हौं, उहाँ निराकार परमात्मा हाम्रो हजुरबुवा हुनुहुन्छ। यी प्रजापिता ब्रह्मा त प्रख्यात छन्। यीद्वारा शिवबाबाले वर्सा दिनुहुन्छ। ब्रह्मालाई छोड्यौ र हजुरबुवालाई पनि छोड्यौ भने वर्सा खत्तम हुन्छ। बाबाले कति सहज गरी सम्झाउनुहुन्छ! हामी हौं ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू। ब्रह्मा-विष्णु-शंकर हुन् सूक्ष्म वतनवासी। त्यसमा पनि ब्रह्मालाई प्रजापिता भनिन्छ। सूक्ष्मवतनमा त मनुष्य सृष्टि रचिदैन। शंकर वा विष्णुलाई प्रजापिता भन्न सकिदैन। प्रजाको पिता त अवश्य यहाँ हुनु पर्छ। ब्रह्माको मुख कमलबाट ब्राह्मण निस्किए। ब्राह्मणहरू सँग सोध— तपाईंहरू कसका वंशावली हुनुहुन्छ? यो केवल गायन भएको छ, बाँकी यस्तो होइन।

अहिले तिमीलाई थाहा छ— परमपिता परमात्मा ब्रह्माद्वारा देवता, क्षत्रिय धर्मको स्थापना गर्नुहुन्छ त्यो त संगमयुगमा गर्नुहुन्छ। संगमयुगमा ब्राह्मण अवश्य चाहिन्छ। कलियुगका अन्त्यमा शूद्र हुन्छन्। तिमी बच्चाहरूलाई कति राम्रो सँग सम्झाइन्छ! श्रीमत त प्रख्यात छ। श्रीमद् भगवद् गीता। उहाँबाट के सुनिन्छ? श्री श्रीले ज्ञान सुनाउनु भएको हुनु पर्छ, श्रेष्ठभन्दा श्रेष्ठ बनाउनु भएको हुनु पर्छ। अहिले तिमी यथार्थमा बी.के. बनेका छौ। तिमी भन्दछौ— बापदादा, हामी कल्प पहिले पनि हजुर सँग मिलेका थियौं। हामी हजुरबुवाबाट आफ्नो वर्सा लिन आएका छौं। अच्छा, त्यसबाट के बनेका थियौ— सूर्यवंशी वा चन्द्रवंशी? श्री नारायणलाई वरण गरेका थियौ या श्रीरामलाई? भन्दछन्— बाबा, हामी त श्री नारायणलाई वरण गर्नेछौं। तर फेरि भुल्छन्, जसले यति लायक बनाउनुहुन्छ उहाँलाई भुल्छन्। हजुरबुवालाई र बुवालाई कसैले पनि नभुलोस्। तुरुन्त छोडिदिन्छन्, यादै गर्दैनन्। ज्ञानका दुई अक्षर

धारण गर्दै नन्। हामी सतगुरुका नाति अथवा हजुरबुवाका नाति हौं। उहाँबाट वर्सा लिन्छौ पुरुषार्थद्वारा। लौकिक पिताको वर्सा अथवा प्रोपर्टी त बाँडिन्छ। यहाँ बाँड्नु पर्ने चीज छैन, यसमा त पुरुषार्थ गर्नु पर्छ। कुनै चन्द्रमा आदिमा जमिन (प्लट) लिनु छैन। यहाँ त राजाईको मालिक बन्छौ। पार्ट त यहाँ नै बजाउनु छ। चन्द्रमा आदिमा जानु छैन, यसलाई साइन्सको घमण्ड भनिन्छ। अति घमण्डमा जानाले विनाशलाई प्राप्त गर्छन्। के-के निस्किएका छन्! हजारौं-लाखौं माइलसम्म जान्छन्। उनीहरूलाई थाहा छ— अहिले यो कहाँसम्म पुगेको छ? माथि चन्द्रमामा के छ? चन्द्रमा त शीतल छ नि। सूर्यको अगाडि गयो भने त तातिनेछ। कति साइन्सको घमण्ड छ। नाम पनि रकेट राखेका छन्। बाबाले सम्झाउनु भएको छ— आत्मा सबैभन्दा ठूलो रकेट हो। हो त एउटा बिन्दु। त्यसको के तौल होला? बिन्दुमा कति धेरै ज्ञान छ! एक सेकेन्डमा कहाँबाट कहाँ उडेर जान्छ। बाबालाई याद गर्नु अनि सेकेन्डमा उड्यो। यो पनि तीक्ष्ण बुद्धि भएकाहरूले नै बुझेर बुझाउन सक्छन्। शिवबाबा पनि बिन्दु हुनुहुन्छ। लिङ्ग स्वरूप भनिएको हुनाले भन्दछन्— यति ठूलो आत्मा त हँदैन, न परमात्मा नै यस्तो हुनुहुन्छ। उनीहरू फेरि भन्छन्— परमात्मा त ब्रह्म हो। केही पनि बुझ्न सक्दैनन्। जबसम्म कोही सम्मुख आउँदैनन् तबसम्म परमात्माको नाम-रूप आदिलाई बुझ्न सक्दैनन्। हुन त हामी शिवबाबाको चित्र देखाउँछौ तर यस्तो त हुनुहुन्न। उहाँ त बिन्दुरूप हुनुहुन्छ, तर बिन्दुको पूजा कसरी गर्ने, फूल आदि कसरी चढाउने? त्यसैले यो भक्तिमार्ग चलिआएको हो, पूजाको लागि मन्दिरमा ठूलो रूप बनाइदिएका छन्।

अच्छा, बाबा भन्नुहुन्छ कसैको बुद्धिमा यो ज्ञान नबसोस् फेरि पनि यो त बुझ्न सक्छौ— हामी ब्रह्माकुमार-कुमारी हौं, हजुरबुवाका नाति-नातिना हौं। श्रेष्ठभन्दा श्रेष्ठ शिव भगवान् हुनुहुन्छ। उहाँको रचनालाई त गड फादर भनिदैन। हामी हौं उहाँका नाति-नातिना। उहाँ भन्नुहुन्छ— म तिमीहरूलाई स्वर्गको मालिक बनाउँछु। तिमी पनि जान्दछौ— हामी अहिले तमोप्रधान काला छौं। बाबाबाट सतोप्रधान गोरा बनिरहेका छौं। राम पनि गोरा थिए। तर कृष्णभन्दा दुई कला कम। उनी पनि अहिले काला भएका छन्। कृष्णलाई त भन्दछन्— सर्पले डस्यो, तर यस्तो कुनै कुरा होइन। उनी त काम चितामा चढ्नाले काला बन्छन्। श्याम र सुन्दर बन्छन्। अब फेरि सतोप्रधान बन्नको लागि बाबालाई याद गर्नु छ। एक यात्रीले कतिलाई सुन्दर बनाउनुहुन्छ, विश्वको मालिक बनाउनुहुन्छ। मात्र भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर। नत्र वर्सा कसरी मिल्छ? विकर्म विनाशको लागि योग अग्नि चाहिन्छ। घरि-घरि याद गर्नु छ। कतिले सम्झन्छन्— हामी त बच्चा हौं नि। तर सारा दिन याद गरेनौ भने विकर्म विनाश हुदैन, खुशीको पारा चढ्दैन। २०-२५ वर्षवालालाई पनि यो कुरा बुद्धिमा बस्दैन। भुलिहाल्छन्। फेरि पुरानो दुनियाँमा गएर तकदिरलाई रेखा लगाइदिन्छन्। आमा-बुवाको काखमा आउने बित्तिकै तकदिर सुरु हुन्छ। मम्मा-बाबा भने पछि त स्वर्गको हकदार बन्यौ नि। प्रजाले पनि भन्छ नि— हाम्रो हिन्दुस्तान सबैभन्दा उच्च। अरे, सबैभन्दा उच्च भएको भए त फेरि ऋण किन लिन्थे, कंगाल किन बन्थे? यहाँबाट धेरै धन लगेका छन्। कारखानाबाट उत्पादन हुन्छ। कारखाना न बनाउने हो भने कसैलाई पनि नोकरी मिल्न सक्दैन। नोकरी नमिलेमा पालना कसरी गर्ने? दुःखी बनेका छन् त्यसैले यहाँको लागि कति युक्ति रचिएको छ। बच्चाहरूलाई धेरै दुःख नहोस् त्यसको लागि यो युक्ति हो। यहाँबाट कति बाहिर जान्छन्, नोकरी गर्न,

२०७५ आषाढ २९ शुक्रबार १३-०७-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन

किनकि वहाँ पैसा धेरै मिल्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— मेरो त काँडा सँग पनि प्यार छ। सबै पतितहरूलाई आएर पावन बनाउँछु। काँडा सँग पनि प्यार छ त काँडाबाट जो फूल बन्छन् उनीहरू सँग पनि प्यार छ। ड्रामा अनुसार सबैलाई सद्गति दिन्छु। सबैको सद्गति दाता राम..... त्यसैले सबैको प्यारा भए नि। त्यसमा काँडा पनि छन्, फूल पनि छन्। काइदा अनुसार स्वर्गको स्थापना हुन्छ भने त्यसको लागि लायक पनि बनाउनुहुन्छ। भनिन्छ नि— पतित-पावन आउनुहोस्, आएर पावन बनाउनुहोस्। अहिले तिमीलाई थाहा छ— पतित-पावन बाबा आउनु भएको छ। सारा दुनियाँलाई नै पावन बनाउनुहुन्छ। सर्वोदया लीडर नाम राखेका छन्। यो पनि आफू माथि नाम राखेका छन्, जसरी श्री श्री १०८ कहलाउँछन्। सर्व अर्थात् सबै। कुनै पनि मनुष्यले त सबैको सद्गति गर्न सक्दैन। अच्छा!

मीठे मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार —

- १) देह-भानलाई भुल्नको लागि जीवन छँदै मर्नु छ। आफू मरेपछि दुनियाँ मरेजस्तै हुन्छ। पटक-पटक यो देहबाट अलग हुने अभ्यास गर।
- २) हामी हजुरबुवाका नाति-नातिना हौं। हामीले लायक बनेर उहाँबाट पूरा-पूरा वर्सा लिनु छ। आत्मालाई योगबलबाट पावन बनाउनु छ। खुशीमा रहनु छ।

वरदान:— बाबाको कदममा कदम राख्दै परमात्म आशीर्वाद प्राप्त गर्ने आज्ञाकारी भव

आज्ञाकारी अर्थात् बापदादाको आज्ञारूपी कदममा कदम राख्नेवाला। यस्तो आज्ञाकारीलाई नै सर्व सम्बन्धबाट, परमात्म आशीर्वाद मिल्छ। यो पनि नियम हो। साधारण रीतिले कोही कसैको आज्ञा अनुसार हुन्छ हजुर! भनेर कार्य गर्छ भने जसको कार्य गर्छ उसको आशीर्वाद उसलाई अवश्य प्राप्त हुन्छ। यो त परमात्म आशीर्वाद हो, जसले आज्ञाकारी आत्मालाई सदा डबल लाइट बनाइदिन्छ।

स्लोगन:— दिव्यता र अलौकिकतालाई जीवनको सुंगार बनाएमा साधारणता समाप्त हुन्छ।